

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2010. év november hó 23. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A magánlaksértés büntette miatt a terhelt és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben az I., II. és III. rendű terheltek védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Nyíregyházi Városi Bíróság 14.B.2198/2007/13. számú ítéletét a II. rendű terhelt tekintetében hatályon kívül helyezi és a II. rendű terhelttel szemben indított büntetőeljárást megszünteti.

A Nyíregyházi Városi Bíróság 14.B.2198/2007/13. számú ítéletét és a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 1.Bf.20/2009/8. számú végzését az I. rendű terheltet érintően és a Nyíregyházi Városi Bíróság 14.B.2198/2007/13. számú ítéletét a III. rendű terhelt vonatkozásában megváltoztatja; az I. és a III. rendű terheltet az ellene magánlaksértés büntette miatt emelt vád alól felmenti, egyidejűleg az I. és a III. rendű terheltekkel szemben a magánlaksértés szabálysértése miatt az eljárást megszünteti.

Az ítélet ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A Nyíregyházi Városi Bíróság a 2008. október 28. napján hozott 14.B.2198/2007/13. számú ítéletével az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű terheltek bűnösségét társtettesként elkövetett magánlaksértés vétségében /Btk. 176.§ (1) és (2) bekezdés d) pont/

állapította meg, ezért mindhárom terheltet 1-1 évre próbára bocsátotta.

Az ítélet a II. rendű, a III. rendű terheltekkel szemben 2008. november 4. napján első fokon jogerőre emelkedett.

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság a 2009. november 3-án hozott 1.Bf.20/2009/8. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű terhelt vonatkozásában helybenhagyta.

A megállapított tényállás lényege a következő.

Az I. rendű terhelt, mint É. község polgármestere, a II. rendű és a III. rendű terheltek, mint É. Község Önkormányzat Képviselőtestület tagjai 2006. december 21. napján 15 óra körüli időben megjelentek T. J. sértett n-i lakásán, ahol a sértett lánya, dr. T. E. is lakott. Dr. T. E. É. község jegyzőjeként dolgozott. A terheltek azért jelentek meg a lakásán, mert a jegyzőnő már hosszabb ideje táppénzes állományban volt, vele a kapcsolatot felvenni nem tudták, ezért meglátogatták és felvilágosítást szerettek volna kérni tőle arról, hogy jegyzői munkáját előreláthatóan meddig nem fogja tudni ellátni.

A terhelteket T. J. a lakásba beengedte, akik a nappaliban foglaltak helyet. Itt megjelent dr. T. E. is. Majd miután a terheltek röviden érdeklődtek egészségi állapota felől, az I. rendű terhelt elővette mobiltelefonját és közölte, hogy rögzíteni kívánja a jegyzőnő és közte elhangzó beszélgetést azzal kapcsolatban, hogy előreláthatóan meddig marad távol munkahelyétől.

Az I. rendű terhelt magatartásán T. J. felháborodott, és felszólította az I. rendű terheltet, hogy a hangrögzítést fejezzék be és hagyják el a lakást. Ekkor az I. rendű terhelt közölte, hogy neki a felvétel készítéséhez joga van, és addig nem távozik, amíg a felmerült kérdéseket a jegyzőnővel nem tudja tisztázni.

T. J. ezt követően több alkalommal szólította fel a terhelteket távozásra, majd pedig értesítette a rendőrséget.

A helyszínre érkezett az N-i Rendőrőrs két járőre, F. J. rendőr hadnagy és N. J. rendőr őrmester, akik a terhelteket a nappaliban találták. A rendőrök felszólítására, hogy a lakást hagyják el, a II. és a III. rendű terheltek felálltak és távozni készültek. Miután azonban látták, hogy az I. rendű terhelt ülve marad, és közölte, hogy a felmerült kérdések tisztázásáig a lakásból nem távozik, a II. és a III. rendű terhelt is megtorpant. Majd ezt követően, a rendőrök erélyes felszólítására mindhárman elhagyták T. J. sértett lakását.

T. J. sértett magánlaksértés miatt 2007. január 17. napján joghatályos magánindítványt terjesztett elő.

A jogerős ügydöntő határozat ellen a terheltek védője mindhárom terhelt érdekében a Be. 416.§ (1) bekezdés a) és c) pontjában írt okból terjesztett elő felülvizsgálati indítványt.

A felülvizsgálati indítvány a Btk. 10.§-ára hivatkozva vitatta a cselekmény társadalomra veszélyességét, sérelmezte, hogy az eljáró bíróság elmulasztotta a cselekmény társadalomra veszélyességének vizsgálatát.

Álláspontja szerint a szándékegységben történő csoportos elkövetés sem állapítható meg.

Arra is hivatkozott, hogy az eljáró bíróság indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy az ítélet jogszerű következtetések levonására és felülbírálatra alkalmatlan. Az eljáró bíróság nem adta indokát, hogy mely tények támasztják alá a szándékegységben történő cselekvést és a csoportos elkövetést. Nem indokolta meg azt sem, hogy a terheltek egybehangzó vallomásával szemben miért az ellentmondó bizonyítékokra alapította a tényállást. Kifogásolta, hogy a rendőri jelentés lényeges adatait figyelmen kívül hagyta.

Elsődlegesen a terheltek felmentését, másodsorban a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését kérte.

A Legfőbb Ügyészség BF.1287/2010. számú átiratában - és az ügyész a nyilvános ülésen is - a felülvizsgálati indítványt az abban kifejtettektől eltérő okból alaposnak tartotta.

Indokai szerint a bíróság a II. rendű terheltet illetően a vádelv sérelmével, törvényes vád hiányában járt el és állapította meg bűnösségét.

Miután a vádirat a II. rendű terhelt esetében semmilyen elkövetési magatartást nem jelölt meg, a csoportos elkövetés sem állapítható meg. Ennek hiányában az I. és a III. rendű terheltek cselekménye magánlaksértés szabálysértésének minősül, amely miatt felelősségre vonásra elévülés okából nem kerülhet sor.

Ezért a II. rendű terhelttel szemben a Be. 373.§ (1) bekezdés I/c) pontjában foglalt eljárási szabálysértés miatt az eljárás megszüntetését, az I. rendű és a III. rendű terheltek bűncselekmény hiányában történő felmentését indítványozta.

A nyilvános ülésen a védő az ügyészi indítvánnyal egyetértve, a felülvizsgálati indítványt mindhárom terhelttel szemben fenntartotta.

A felülvizsgálati indítvány a következők szerint alapos.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a II. rendű terhelttel szemben törvényes vád hiányában járt el, és bűnösségét megállapította.

A Be. 2.§ (2) bekezdése szerint törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntetendő, törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi. A Nyíregyházi Városi Ügyészség a B.648/2007/11. számú vádiratában az I., a II. és a III. rendű terhelteket a Btk. 176.§ (2) bekezdés d) pontjába ütköző, az (1) bekezdés szerint minősülő és büntetendő magánlaksértés vétségével vádolta.

A vádirati tényállás szerint a sértett felszólította az I. rendű vádlottat, hogy a hangrögzítést haladéktalanul fejezze be és lakását hagyja el. A felszólításnak az I. rendű terhelt nem tett eleget. Ezt követően a sértett több ízben felszólította az I. és a III. rendű terhelteket, hogy lakását hagyják el, aminek nevezettek nem tettek eleget. Amikor a sértett hívására egy-két percen belül a rendőrök a helyszínre érkeztek, I. és III. rendű terheltek még mindig a lakásban tartózkodtak.

A vádirati tényállás a II. rendű terheltre vonatkozóan sem tettesi, sem részesi elkövetési magatartást nem jelölt meg, a cselekményben való részvételére nem utalt. Ezt a hiányosságot az ügyész később sem pótolta.

Az elkövetéskor hatályos Btk. 176.§ (2) bekezdése szerinti magánlaksértés vétségét az követi el, aki másnak a lakásába, egyéb helyiségébe, vagy ezekhez tartozó bekerített helyre, az ott lakónak, vagy azzal rendelkezőnek akarata ellenére vagy megfélembreztetéssel a) éjjel, b) fegyveresen, c) felfegyverkezve, d) csoportosan bemegy vagy ott bent marad.

Jelen esetben a lakással rendelkező akarata ellenére bent maradással megvalósított, házi jogot sértő cselekményt kizárólag a csoportos elkövetés emeli ki a szabálysértések köréből. A csoportosan elkövetésre a Btk. 137.§ 13. pontjában foglalt értelmező rendelkezés az irányadó. Eszerint csoportosan követik el

a bűncselekményt, ha az elkövetésben legalább három személy vesz részt. A II. rendű terhelt büntető törvénybe ütköző magatartásának hiányában azonban az I. és a III. rendű terhelt cselekménye sem meríti ki a terhükre rótt magánlaksértés vétségét. Az I. és a III. rendű terhelt cselekménye a szabálysértésről szóló 1999. évi LXIX. törvény (Sztv.) 139.§-a szerinti magánlaksértés szabálysértését valósítja meg. A hivatkozott törvénynek a szabálysértés büntethetőségének elévüléséről rendelkező 11.§ (7) bekezdése szerint azonban a cselekmény elkövetésétől számított 2 év elteltével nincs helye szabálysértési felelősségre vonásnak.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Be. 428.§-ának (2) bekezdése alapján a Be. 373.§ (1) bekezdés I/c) pontjában foglalt eljárási szabálysértés miatt az elsőfokú bíróság ítéletét a II. rendű terhelt tekintetében hatályon kívül helyezte és a II. rendű terhelttel szemben indított büntetőeljárást megszüntette.

Az I. rendű terheltet érintően az első-, és másodfokú bíróság határozatát, a III. rendű terhelt vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 427.§ (1) bekezdése a) pontjára figyelemmel megváltoztatta és az I., valamint a III. rendű terheltet az ellene magánlaksértés vétsége miatt emelt vád alól a Be. 6.§ (3) bekezdés c) pontja, és a Be. 331.§ (1) bekezdése alapján bűncselekmény hiányában felmentette. Egyidejűleg az I. és a III. rendű terheltekkel szemben magánlaksértés szabálysértése miatt az eljárást az Sztv. 84.§ g) pontja alapján elévülés okából megszüntette.

A további jogorvoslati lehetőségek kizárásával kapcsolatos rendelkezések a Be. 3.§ (4) bekezdésén és a Be. 416.§ (4) bekezdés b) pontján alapulnak.

Budapest, 2010. november 23.

Dr. Akác Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Demeter Ferencné s.k.
előadó bíró, Dr. Varga Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő
N-né TH